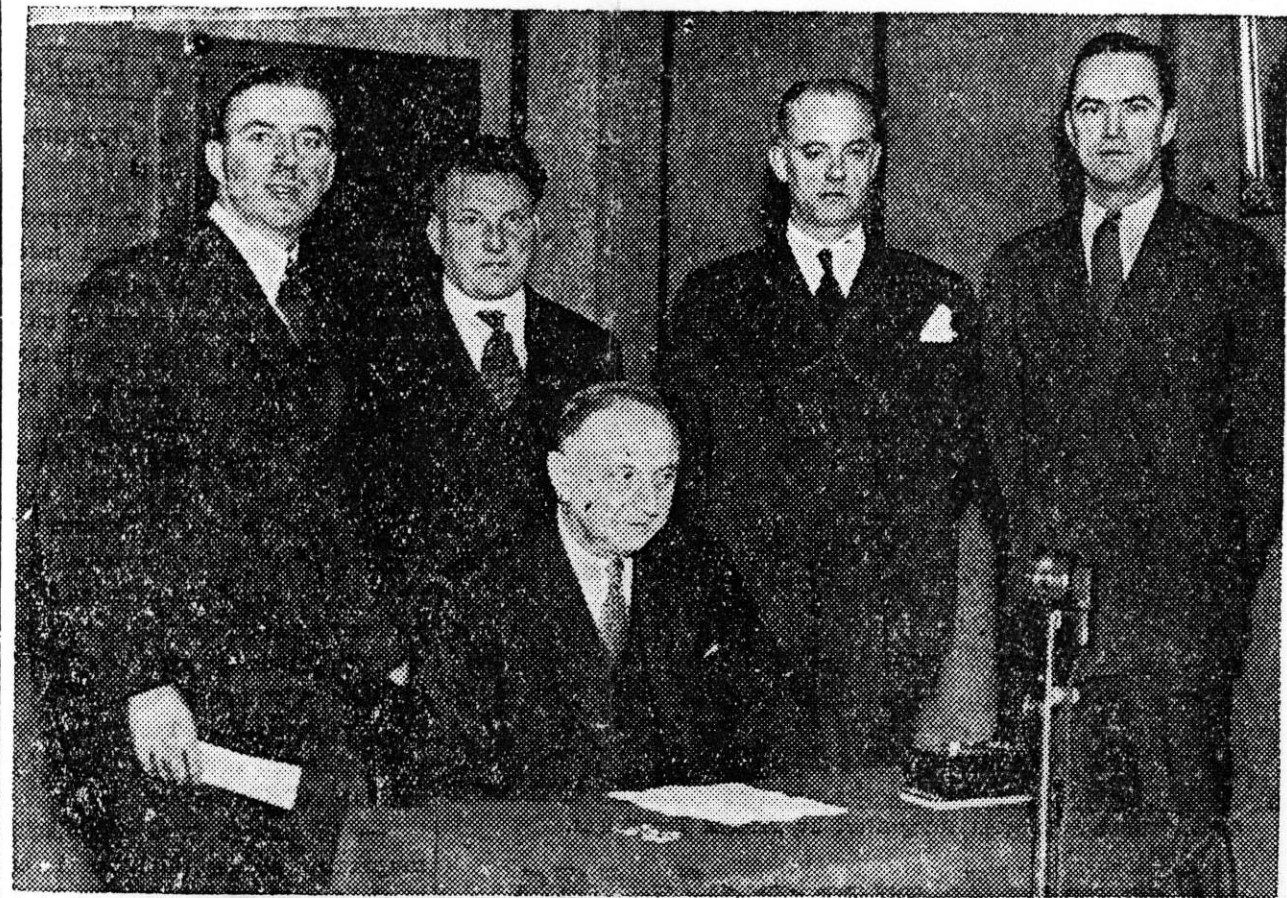

e vil slutte „forsvarsforbu

Oxfordgruppens representanter foran mikrofonen igår. Fotografert av Tidens tegn. Sittende i stolen Frank Buchman, stående til høire for ham Ramm, til venstre Light.

Mange tusen akademikere i Calmeyergatens Misjonshus igår.

Oxfordgruppen fortsetter sin utrettelige krig og setter inn nye seserver.

Av de mange merkelige møter Oxford-gruppen har hatt i Oslo, var visstnok det igår i Calmeyergatens Misjonshus det eiendommeligste. Ved fem-tiden, da det alltid er en strøm av mennesker i Torvgaten og Storgaten, var strømmen blitt en mektig flod som fosset inn i det store misjonshus. Og de tusener som fylte hver eneste plass var ungdom i 16—20 årsalderen, skoleungdom, gymnasiaster, studenter. De forholdsvis få eldre var universitetslærere og andre lærere, og foreldre som var blitt med sine barn.

Da man så det nye korps av utlendinger som Oxford-ledelsen

beidsløse og medlem av det engelske arbeiderparti høit og tydelig om. Han fortalte at der i verden som følge av arbeidsløsheten er 70—80 millioner mennesker som lever av offentlige bidrag eller veldedighet. Arbeidsløshetsproblemet er ikke bare en sak for et politisk parti, men en samvittighetssak og et problem for alle mennesker og for alle partier. Det er imidlertid ikke det problem som ikke kan løses hvis menneskene kommer sammen med god vilje for å løse det. Arbeidsløsheten skyldes ondskap, urettferdighet, alle slags synder. Vi vil den absolutte rettferdighet, og det er vel ingen som tviler på at vi under Guds førerskap skal kunne løse også arbeidsløshetsproblemet.

En offiser, Conolly MacCaus, en irlender ved Irish Guard, trodde man ubetinget da han fortalte han tidlig vilde slåss og hadde vært en kriger. Og man forstod også hans

det blev stille, en slags uvirkelig stillhet som var uendelig fjern fra verden som duret utenfor i byen. Og så bad hele forsamlingen Herrens bønn.

Og tilslutt sang alle så det ljomet Fedrelandssangen.

— Skal da aldri denne vekselsen høre op? spurte jeg en av Oxfordgruppens ledere etter møtet. Alle spur jo om det.

— Nei, den skal aldri dø, svarte han.

Lukas.

hadde kalt til Oslo, forstod man, at dr. Buchman faktisk mente det han sa: vi skal erobre Oslo for Gud. Det er ikke tvil om at Oxfordgruppen vil det, og jeg begynner å tro den kan det også. For make til vekkelse har man ikke sett i våre dager.

Mange tusen piker og gutter, unge kvinner og menn, lytter til disse utenlandske og innenlandske forkynnere som om det virkelig var et glad budskap de forkynte. Og enda er det jo slik som det sies og skrives, at det er jo bare det gamle evangelium.

Mr. Cleveland Hicks fra Harvard-universitet, den internasjonale Reginald Holme fra New College Oxford, Dubois Morris, president of the Debating Society, Princetown, og flere kvinnelige studenter fra britiske og tyske universiteter vidnet om at positiv kristendom var det eneste som betydde noe for ungdommen og fremtiden.

At Oxfordgruppen ikke viker tilbake for å se de sosiale problemer i øinene, vidnet mr. George Light, formann for en organisasjon av ar-

redsel for å være feig. Man skjøn- te at i ham hadde Herren fått en stridsmann uten frykt, og han bad til Gud at både han og alle som sluttet op i Guds armé måtte kjempe tappert for hans rike.

Selvfølgelig var det i den ungdommelige forsamling stor interesse for de unge engelske collegegutter, som vidnet frimodig. Man kjente dem fra Kiplings Stilk & Co.

Der var en lærd ung doktor og lektor i moral og filosofi fra Oxford, som fortalte, at han først hadde lært å leve livet etter at han hadde fått kontakt med Oxfordgruppen. Gruppen hadde fått ham til å forstå livets mening.

En skarpsindig og erfaren sydafrikaner skildret hvorledes de gamle fiender briter og boer var blitt forsonet med Guds hjelp. Ikke bare individer, men hele folk som fulgte Gud fant fred.

Ronald Fangen og president Hambro vidnet og tolket som på de andre møtene.

Tilslutt kom dr. Buchman, og han er faktisk en betydelig Herrens kunstner. Han fortalte nye anekdoter, han brillierte med paradokser og bak det hele var det stort og mektig alvor.

— Jeg kjente personlig Edison som opfant de elektriske lys som ikveld lyser i dette lokale. Når jeg så all denne ungdom her måtte jeg ufrivillig tenke: hvilken ungdom i Norge vil skape mer lys og nytt lys i Norge og i verden? Han leste små uforglemmelige bønner, prentet dem inn i tilhørernes bevissthet og tilslutt bad han om taushet, mens man lyttet til Guds røst. Og